

III Concurso de Microrrelatos

.....

Relatos gañadores

REAL
ACADEMIA
GALEGA

III Concurso de Microrrelatos da Real Academia Galega e PuntoGal

A linguaxe converteunos en humanos. Comezamos a falar quizais para comunicar cuestións básicas para a supervivencia, pero tamén para contar e soñar.

Durante moito tempo aquelas historias transmitíanse oralmente de xeración en xeración ou morrían tras seren pronunciadas. A escrita rescatounas do esquecemento e facilitou a súa difusión e perdurabilidade. Algunhas das máis fermosas escribíronse dende a Idade Media en galego. Case mil anos despois, esta lingua, a nosa lingua, é o principal sinal de identidade dos galegos e galegas. E tamén un xeito único de contármolle ao mundo o que queiramos. Calquera historia. De amor e humor, de dor e alegría, de esperanza ou perda, fantástica ou real.

Velaquí unha boa mostra desta capacidade: os nove contos premiados entre os máis de setecentos cincuenta presentados ao **III Concurso de Microrrelatos** que convocamos a **Real Academia Galega** e **PuntoGal**. Difundímolos a través da Rede porque o presente de calquera cultura require o dixital. Neste novo espazo amplificamos a nosa voz, a nosa escrita, sen renunciarmos aos espazos de sempre. Neste novo mundo albiscamos novos horizontes para a nosa lingua dende o pracer que sempre proporcionan as pequenas grandes historias que decote moven o mundo.

A Coruña, 1 de xullo de 2020

Víctor F. Freixanes

Presidente da Real Academia Galega

Manuel González González

Presidente de PuntoGal

1º premio adultos

Cristina M.ª Fernández Mangana

A tía Ramona

Cristina (Ourense, 1993) é enxeñeira de profesión e creadora de vocación. Divulga ciencia a través do xogo, crea historias e aprende a vivir devagar e dende o respecto.

Un regato pequeno, catro nubes no ceo, un toxo en flor.
Un camiño de terra, dúas nenas que se agarran con forza
a dúas mans engurradas. Unha bata de cadros, unha maleta
de coiro que non ten moito que cargar, un cativo que chora
nun peito que non é o da súa nai.
Unha pista de cemento, un tubo de escape que bota fume,
unha chave de ferro que foxe da porta que ten que abrir,
un baixo de dous cuartos no que 6, 7, 8 persoas deciden facer
fogar, as tixolas sempre a ferver, o sorriso sempre
no rostro, as palabras que serven de menciña que espanta
as dores e torna os medos. Cartas que veñen de lonxe,
de voces agradecidas, cansas, de futuro vivo,
de morriña de corazón.
As nenas que xogan, as nenas que bailan, as nenas
que comen, as nenas que aprenden, as nenas
que xa non son nenas.
O tempo que pasa e os días que medran. As portas abertas
e o almibre a quentar.
Cartas que agora se xogan.
O silencio.
O teléfono que soa.
O teléfono que volve soar.
A casa baleira.

2º premio adultos
Laura Rey Pasandín

Litofanía

Laura (1980), autora de *As mans da terra*, é técnica superior en integración social, educadora social e psicopedagoga.

Cansa de agardar comprensión, ela colecciona porcelana,
xogos de café, pezas polas que pasa a luz e filtran sombras.

Aloumiñaas como fillas non natas. En burbullas envolve
as que non expón. Négase a desfacerse delas.
Ocupan o espazo sen deixar oco.

Cando algunha está quebrada cóidaa. Acto de amor.
Cun delgado fío de pegamento, recomponas.
Nin feridas, nin lañas.

En ocasións sorpréndoa ollando a cunca
con litofanía de Gueixa.

Ela, só ve o seu propio reflexo.

3º premio adultos
Ana María Gil Rey

Sombras

.....

Vulnerable. Como cando chegaba do colexio e dicía que fixera os negróns xogando no patio.

Na casa esperábaa mamá,
que sempre tropezaba nunha baldosa solta
pese a levar anos vivindo nun piso de parqué.

Ana María (Zas, 1997) considérase larachense por adopción. Graduada en Dereito pola USC, recentemente finalizou o Curso de Especialización en Sostibilidade e Innovación Social Inditex-UDC.

É gañadora de varios concursos de narrativa e poesía, e aposta sempre pola forza dos soños.

Vive en Caión e encántalle o seu mar, o cal confire maior movemento ás accións e maior sosego ás palabras.

1º premio xuvenil Nee Barros

Entre a vida e a morte

Tan misteriosamente como apareceu,
péchase sobre el dunha forma sanguenta e cruel.
Parece que gocen co seu sufrimento,
nunca os deixan en paz. Máis compañeiros morreron
no combate, pero el xúrase a si mesmo que sobrevivirá
para contalo. Entre saloucos e berros maldi
non pensalo antes de ir por ese apetitoso anaco de queixo,
e é cando xa non pode soste nin os bigotes
cando pensa que, se ten unha segunda oportunidade,
cambiará a despensa pola biblioteca.

Nee Barros (2002) é dramaturgo e vai estudar filoloxía galega. Gañou premios de literatura e audiovisual. Escribe teatro, relatos, poesía e é youtubeiro: podes topalo en redes como @neumatiko

2º premio xuvenil
Andrea Estévez Correa

Sorrisos de guerra

Andrea (Pontevedra, 2003) estuda 1º de bacharelato e é afeccionada ás series de acción. Gústalle pasar o tempo xunto ás súas amigas falando. A súa cor favorita: o verde.

Omar

Hoxe é o día 420 fóra do meu fogar, pertenzo ás Tropas de Paz destinadas neste país. Levamos trece horas sen comer nin descansar, estamos esgotados. Hai unhas horas recibimos o aviso dun novo bombardeo preto dun hospital. Dirixímonos aos cascallos do que queda. Ao lonxe vexo un cativo duns catro anos, só, dirixíndose a min. Non entendo o seu idioma, pero cólleme da man e dedícame un sorriso, que destaca entre toda a ruína como se dunha luz se tratase, unha raiola de esperanza para continuar a miña misión.

Ali

Atópome só, atrapado nos restos dunha tráxica ruína. Sigo as ordes dos maiores e diríxome ao exterior. Ao lonxe vexo un grupo de cooperantes uniformados. Decido dirixirme a eles en busca de axuda para poder seguir adiante xa que non sei onde está a miña familia. Un dos pacifistas achégase e decido sorrir porque despois de todo non teño forzas nin para falar.

3º premio xuvenil
Ana Martínez García

Amor por correspondencia

O seu amor estaba escrito sobre as cartas da xuventude.
Esas que se gardan nun caixón da cómoda
e se len nos peores momentos.

Houbo unha praga de couza.

Estudei na Escola de Educación Infantil Raiola
ata os seis anos, alí foi onde aprendín
a ler e escribir en galego.
Agora estou no IES de Cacheiras e participo
nos clubs de lectura e debate.

1º premio infantil
Christian Cabaleiro Otero

Un mundo máxico

Cada vez que o collo, entro nun mundo máxico.
Nel podo ser calquera cousa: dende un vaqueiro do oeste,
ata un astronauta que explora o espazo.
Cada vez que o collo, tódolos problemas do mundo
desaparecen, e a felicidade invádeme.
Cada vez que o collo, soño, río, choro, enfádome...
Cada vez que o collo, esquézome de todo o que me rodea.
Cada vez que collo o meu lapis e comezo a escribir,
entro nun mundo máxico.

Chámome Christian e nacín o 13 de outubro de 2008
en Redondela. Estudo no CEP Santa Mariña de Redondela.
O ano pasado quedei de finalista noutro concurso
de relatos curtos. Entre as miñas afeccións están
escribir historias, o deporte e a tecnoloxía.

2º premio infantil Héctor Otero Pérez

A roupa da Terra

Héctor (Vigo, 2009) estuda 5º de primaria. Encántanlle os dinosauros e todos os animais. É moi afeccionado aos *Legos*, e os libros que prefere ler son os cómics.

Hai moito tempo, cando non existían os humanos, a Terra, en inverno, para non ter frío, levaba uns zapatos marróns no polo sur e un sombreiro de aba no polo norte.

Á Terra gustáballe tanto a súa vestimenta que decidiu levala todo o ano, ademais, víase moi elegante.

Ata que un día un cometa pasou polo sistema solar, cun vento tan forte que fixo voar a roupa da Terra; a aba do sombreiro foi parar a Saturno, unha parte dun dos zapatos, con forma de anel, foi cara a Xúpiter e o mesmo co outro zapato, só que foi ata Neptuno.

Agora estes tres planetas tiñan uns aneis que os rodeaban, e a Terra, a cambio, a neve que lle deixou o cometa nos polos, porque estaban nunha parte onde o Sol case non daba calor.

Os tres planetas pedironlle á Terra se se podían quedar cos aneis, e a Terra díxolles que si.

Porque, ademais, así estaba moi fresquiña.

3º premio infantil Triana Liste Conde

O neno princesa

Triana (Val do Dubra, 2009) considérase unha nena moi extravertida. Practica ximnasia rítmica e patinaxe. Encántalle facer traballos manuais, especialmente con purpurina, e é moi afeccionada á lectura.

Érase una vez un neno chamado Raúl, que quería ser princesa, pero todos lle dicían:

– Es un neno, tes que ser príncipe, non princesa.

O neno sentíase moi mal pero non deixou de perseguir o seu soño. Os seus pais apoiábano, igual que os seus avós. El case tivera a oportunidade de ser princesa pero o rei, por ser neno, non lle deixou.

Un día o seu soño cumpríuse. No entroido había un desfile e o neno disfrazouse de princesa. O rei, presente no desfile, dixo: “Se hai algún disfrace de princesa que me guste, levarei a esa persoa comigo para o castelo”.

O rei escolleu a Raúl sen saber que era un neno. Os pais estaban moi orgullosos del e deixárono ir. Ó cabo dunhas semanas o rei empezaba a sospeitar de que era un neno, mais non lle deu importancia.

Pero... O día do aniversario do rei, Raúl non aguantaba máis e contou a súa historia. Pidiu millóns de desculpas e o rei moi enfadado dixo: “Está ben, poderás quedar connosco, ó fin e ó cabo, isto é o teu soño”.

Raúl, feliz e contento, quedou alí, pero chamando tódolos días os seus pais.

REAL
ACADEMIA
GALEGA

